

אל מול נמל יפו בשעה חמש אחריהצהרים. היא הטילה עוגן ליד שתי ספינות אחרות שהמתינו לפריקה, והתכוננה לעבור את השבת מול אורות השטח הגדול. רוח חזקה נשבה, ורעמת הגלים הקציפה. אך הקברניט ג'ורג' דאמיגוס (28) לא דאג. הוא סמך על האונייה החדשה, ועל העוגן החזק. ככל שהתקדם הלילה, התגברה הרוח. שתי האוניות האחרות הרימו עוגן, הפליגו לשם בטחון אל הים הפתוח. אך אלכסיה נשארה לרכב על הגלים, מול הנמל.

בשעה אחת אחרי חצות השתוללה כבר סערה. הרוח שרקה בין התרנים, וכל בורג באונייה חרק ויבב תחת לחץ הטילטולים. לפתע ניתק העוגן, ואלכסיה המשוחררת רצה על פני המים. היא לא הגיעה רחוק. הגלים סחפו אותה צפונה, לעבר תל-אביב — ישר אל הסלעים שמתחין לנמל הקטן. בחבטה עצומה, שזיעזעה את המבלים במועדוני-הלילה שעל החוף, נתקעו הירכי-תיים על הסלעים.

המכה שכרה את לב ההגה. הגלגל הגדול שבידי ההגאי הסתובב חופשי. לרגע חשב הקברניט להפעיל את מלוא הכוח של מנועיו, להשתחרר מן הסלעים ולצאת אל הים הפתוח. הוא דחה את הרעיון, כי לא רצה שאונייתו תיטלטל ללא הגה על הים. הוא חשב כי מוטב להישאר תקוע על החוף.

★ ★ ★

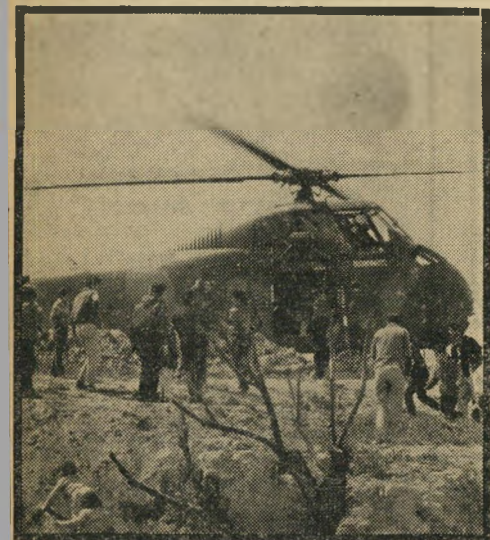
ראללו חיפה, האללו חיפה! האל-חוטאי יחוני שידר ללא הפסק קרי-אה לתחנת-האלחוט הימית, אך חיפה לא השיבה. הגלים התנפצו אותה שעה על הפנות האוניה, וניתזו לגובה של חמישה מטרים מעל לסיפון. שריקות הרוח התערי-בבו עם שריקות המכשיר בתא האלחוט. לפתע נשמע קול: היתה זו תחנה אחרת, שהודיעה לאלכסיה כי חיפה אומנם קולטת את קריאותיה, אף כי אלחוטאי דאמיגוס לא שמע את חיפה.

"עליתי על סלעים", הודיע הקברניט. "שלחו לי גוררת להוריד אותי", אך עוד לפני שיצאו המילים מפיו של האלחוטאי, ידע דאמיגוס כי בקשתו אינה מעשית. שום גוררת לא תצליח להתקרב בים כזה. אולם אם חיפה לא יכלה להושיע, התי-ארגנה העזרה כנמל יפו הסמוך. קבוצה קטנה, שהזעקה מבתים שונים בתל-אביב, הכינה סירת-מנוע להפלגה. הסירה עברה

הניצול היחידי שהצליח לרדת בחבל מהאוניה אל סירת ההצלה

רק עם שחר החל מיבצע ההצלה. סירת המנוע התקרבה שוב אל האונייה וירתה לעברה כבל, שקצהו השני היה קשור לנמל. לאורך כבל זה הצליח רבי-מלחים ל- החליק על כיסא מיוחד מעץ, עד שהגיע לסיפון הסירה הקטנה. אך דרך זו היתה מסוכנת מדי, כדי שיתר 13 אנשי הצוות ילכו בדרכו של רבי-מלחים. ואז נכנס הליקופטר של חיל-האוויר לפעולה. בחמש גיחות חילץ את כל אנשי הצוות. הקברניט ג'ורג' דאמיגוס היה איש הצוות האחרון שעזב את הסיפון.

במאמץ רב את פתח הנמל, ופנתה צפונה, לעבר האונייה המקורקעת. אורותיה של אלכסיה ריקדו במחול מטורף. אך הסירה הקטנה לא יכלה להגיע ל- אוניה. הגלים האדירים, שהתנשאו לגובה, איימו לרסקה בכל רגע. אחד מצוות הסירה קרא ביונית לעבר האונייה המוארת: "נטשו את האונייה!" קולו של דאמיגוס השיב לו מן הירכתיים: "אנחנו לא יורדים!" הסירה חזרה בחוסר-איונים לנמל. משם התקשרו אנשיה בסימני אור. "מה דרוש לכם?" שאלו. "שתי גוררות שיוציאו אותנו", נענו.

על החוף הליקופטר מוריד שני ניצולים נוספים. אמבר לנס מיוחד שהמתיו להם העבירם לנמל יפו.

כוס הישועה בין שינוי של ניצול זה, הכו רע ברך ורוקד באקסטאזה, לחגוג את הצלתו.

שירים יוניים, וזמרת יוניה שירדה מן הבמה ורקדה עם הניצולים. כל אותו זמן יכלו מלחי האונייה להליף מבט מבעד לחלון מועדון הלילה לעבר אורותיה של האונייה אלכסיה, שנשארה תקועה על החוף מנגד.

שהחיינו את הודייתם הביעו מלחי אלכסיה במוצאי-שבת. אחרי שהספיקו לנוח מעט בבית-מלון. הם נסעו לריאנה, שם חיכו להם כמה ממצייהם הישראליים, תזמורת שהשמיעה